

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3754/2019
28.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Срећко Копиловић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Delhaize Serbia“, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 4423/17 од 25.02.2019. године, у седници од 28.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 4423/17 од 25.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1. 1047/16 од 02.06.2017. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се поништи као незаконито решење правног претходника туженог од 16.02.2011. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 4423/17 од 25.02.2019. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 87/18), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код правног претходника туженог засновала радни однос на неодређено време 01.03.2009. године на пословима

касира у Сектору Анексом уговора о раду од 08.12.2010. године одређено је да тужилца ради са пуним радним временом најдуже 7 часова дневно и 40 часова недељно. Побитим решењем од 16.02.2011. године тужилца је отказан уговор о раду са позивом на члан 179. став 1. тачка 3. Закона о раду и члан 53. став 2. тачка 7. Колективног уговора туженог, због повреде радне дисциплине која се огледа у томе што је неблаговремено долазила на посао, односно што је закаснила на посао три пута у року од 30 дана и то 06.12., 13.12., 23.12. и 30.12.2010. године, као и 10.01.2011. године. Тужилца је писмено упозорена о постојању отказних разлога, на које се упозорење изјаснила. У поступку је утврђено да је пословођа објекта у коме је тужилца радила као касир поднела пријаву против ње са наводом да је закаснила на посао четири дана у децембру 2010. године и један дан у јануару 2011. године, са датумима из отказног решења. Тужилца је давала писане изјаве у вези са сваким појединачним кашњењем, па је навела да је 06.12.2010. године дошла на посао у 15,10 минута јер јој је поподневна радно време почињало од 15,30 часова, да је дана 13.12. закаснила зато што је лоше проценила полазак од куће и због застоја у саобраћају због протеста таксиста, да је 23.12. закаснила због гужве у превозу, да је до кашњење 30.12. дошло због тога што јој је мобилни телефон отказао па се није пробудила на време, а да је дана 10.01.2011. године закаснила због квара на аутобусу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право, члан 179. став 1. тачка 3. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05, 61/05), када је тужилца отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине.

У поступку је утврђено да је тужилца закаснила три пута у току периода од 30 дана, па је испуњен отказни разлог из члана 53. став 2. тачка 7. Колективног уговора туженог. Тужилца је уручено писмено упозорење у складу са одредбом члана 180. Закона о раду и упозорење је достављено синдикату у смислу члана 181. тог закона, тако да је тужилца омогућено право на одбрану. У поступку је утврђено да је у малопродајном објекту у коме је тужилца радила радно време остваривано кроз сменски рад и то прву и другу смену, као и клизно радно време, али да тужилца назначених датума није долазила на време у поподневну и преподневну смену. Из наведеног произилази да је побитано отказно решење законито.

Наводима ревизије којима се указује да је тужилца закаснила на посао само 10.01.2011. године, и да судови нису утврдили када је тужилца почињало радно време у сваком конкретном случају, оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због којих се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић